

не вижда навънъ. Драганъ ги бърше съ кърпичката си отъ врѣме на врѣме и гледа все къмъ купитѣ. По едно врѣме на очитѣ му се мърна нѣщо при сѣното. Бързо си облѣче кожухчето и излѣзе на двора.

„Да е крадецъ, кучето ще лае около него, си казваше Драганъ, а то си спи спокойно до плѣвнята. Какво ли може да бѣде друго нѣщо? Ще отида при него, че каквото ще да стане съ мене,“—даде си куражъ и тръгна къмъ сѣното. Като приближи, видѣ нѣщо като малко конче.